

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 5-A DUPĂ PAȘTI

(a Samaritencei)

SF. CUV. ISAACHIE
MĂRTURISITORUL ȘI VARLAAM

DUMINICA SAMARINENCEI

APA CEA VIE

Ne aflăm în răstimpul acesta binecuvântat de Bucuria, Lumina și Slava Învierii Mântuitorului Hristos. În toată această perioadă Biserica ne cheamă să-L mărturisim pe Hristos Cel Înviat, căci El este izbăvitorul neamului omenesc din păcat și din moarte, făcându-se începutul și garanția Învierii noastre. Cu adevărat plină de învățături și înțelesuri duhovnicești este Duminica de azi, a 5-a după Sf. Paști, cu Sfânta Evanghelie de la Ioan, cap. 4, în care se relatează tabloul întâlnirii Mântuitorului Hristos în Samaria, la fântâna lui Iacob, cu o femeie samaritană. În dialogul purtat cu ea, Iisus i se descoperă aceștia că El este Mesia-Hristos, cel vestit de Proroci și așteptat de popor. Pornind de la apa firească a fântânii, Hristos îi vorbește femeii de „Apa cea vie”, adică despre harul Sfântului Duh.

Samaritanca se arată dornică să primească „apa cea vie”, crede în Hristos și devine un apostol și o mărturisitoare a Lui. Domnul îi vorbește despre închinarea în Duh și Adevăr, dincolo de orice barieră etnică și de orice loc. Fântâna lui Iacob, într-un înțeles mai adânc, este Biserica lui Hristos, iar „apa cea vie” este învățătura curată și nealterată descoperită lumii de Mântuitorul Hristos.

Trecând prin Samaria și contrar obiceiurilor iudeilor, care ocoleau această regiune pentru că nu erau în relații bune cu samaritenii, Mântuitorul Hristos poposește lângă Cetatea Sihar (vechiul Sihem), la fântâna lui Iacob, făcută de Patriarhul biblic și dăruită urmașilor săi, din apa căreia a băut însuși el și turmele lui (Facere, cap 48).

După robia asiriană, în regiunea Samariei au fost aduse și neamuri păgâne, încât cu timpul, amestecați cu aceștia, samaritenii s-au îndepărtat de tradițiile iudaice și de cultul Templului de la Ierusalim și aveau în religia lor multe elemente păgâne idolatre. Își făcuseră pe muntele Garizim, aflat în apropiere, un Templu păgân unde se închinau și de aceea iudeii îi considerau inferiori și nu se amestecau cu ei.

Aflat lângă fântână, și după ce a trimis pe ucenicii Lui prin Cetate să cumpere de mâncare, iată că vine o femeie samaritană să scoată apă. Fiind și El însetat, iar ca un Dumnezeu cunoscând viața și sufletul acestei femei, Domnul îi cere: „Dă-mi să beau”, intrând astfel în dialog cu ea. Samaritanca se arată surprinsă și nedumerită că un iudeu îi cere apă: „Cum Tu, iudeu, ceri de la mine?”. Și Iisus îi răspunde: „Dacă ai fi știut darul Lui Dumnezeu și Cine este Cel care cere apă de la tine, tu ai fi cerut de la El și El ți-ar

fi dat apă vie”.

Femeia întreabă: „De unde ai Tu această apă vie, ești mai mare decât Iacob care ne-a dăruit această fântână?” Hristos continuă dialogul cu ea, făcând o precizare teologică, adică: „Oricine bea din apa aceasta (a fântânii) va înseta iarăși, dar cine va bea din apa pe care Eu o voi da lui nu va înseta niciodată”.

Apa aceasta de care vorbește Iisus - „apa cea vie” - este o apă duhovnicească, care curge din alt izvor, din Hristos Cel Înviat, și această apă se face în cel care o primește izvor de apă curgătoare spre viață veșnică.

Că este așa, o spune chiar Domnul: „Cel însetat să vină la mine și să bea”.

Femeia îi zice Mântuitorului: „Doamne, dă-mi din această apă ca să nu mai însetez”. Apoi, cu mult tact, Domnul îi arată acestei femei taina vieții ei particulare, căci trăia în păcat. Femeia îl consideră pe Iisus un profet. Mutând planul dialogului, Mântuitorul îi vorbește

despre adevărata închinare în Duh și în Adevăr, subliniind că samarinenii erau în rătăcire și se închinau la „Ceea ce nu știu”, la un Dumnezeu închipuit, pe când iudeii păstrau revelația Vechiului Testament și Legea dată lui Moise, iar Profeții au vestit mai înainte venirea lui Mesia-Hristos.

Mântuitorul se descoperă pe Sine: „Eu sunt Mesia”. Îndată samarineanca, cu multă emoție, a alergat în Cetate și a vestit oamenilor că a aflat pe Mesia. Samarinenii au venit să-L vadă pe Domnul și L-au rugat să rămână la ei și a rămas două zile. Evanghelistul spune că

mulți samarineni au crezut în Domnul, nu doar pentru cuvântul femeii, dar și prin convingerea lor, că ei mărturiseau că Hristos este cu adevărat Mântuitorul lumii.

Ucenicilor Săi, veniți între timp din Cetate, Mântuitorul le-a spus că propovăduirea Evangheliei la toate neamurile și rodirea mesajului evanghelic în cei care vor crede în Hristos se aseamănă unui seceriș. Holdele erau gata pentru a fi secerate, iar Domnul pregătește prin lucrarea Duhului Sfânt secerători pe care îi va trimite către iudei și către neamuri, să adune grâul cel bun spre moștenirea

Împărăției lui Dumnezeu.

Femeia samarineancă a devenit uceniță și mărturisitoare a lui Hristos, iar după Cincizecime s-a botezat și a primit numele Fotini (cea luminată), fiind pomenită ca martiră pe 26 februarie în calendarul ortodox.

Biserica Mântuitorului Hristos este peste timp și cu fiecare generație în parte „Taina Fântânii lui Iacob”, arătată în istoria acestei lumi, unde Hristos-Domnul, cu găleata înțelepciunii Sale, scoate și dă tuturor celor care cred în El „Apa cea vie”. Amin! ❀

Părintele Eugen Moraru

SFINȚII MUCENICI ZOTIC, ATAL, CAMASIE ȘI FILIP DE LA NICULIȚEL

La 4 iunie, Martirologiul siriac indică sărbătorirea Sfântului Filip, iar Martirologiul ieronimian adaugă pe Zoticus, Atalus, Euticus (Eutihie), Kamasis, Quirinus, Iulia, Saturninus, Galdunus, Ninnita, Fortunio (Furtunio) și alți 25, ale căror nume nu sunt amintite. Cei patru martiri prăznuiți azi au fost înmormântați în cripta unei bazine descoperite pe teritoriul comunei Niculițel, județul Tulcea, în toamna anului 1971, în urma unor inundații puternice.

In antichitate Niculițel făcea parte dintr-o așezare romană aparținând administrativ de orașul Noviodunum, Isaccea de astăzi.

Capela mortuară de la Niculițel

Moaștele mucenicilor au fost depuse într-o raclă din lemn, așezată apoi pe pavimentul de piatră al criptei. Ei au fost puși în raclă în poziția creștină pe care o cunoaștem azi, adică cu mâinile pe piept și cu capul spre apus. Cripta, de formă pătrată, a fost făcută din cărămidă cu mortar, iar intrarea a fost blocată cu o lespede mare de piatră. În interior, pe peretele din stânga a fost zgâriată în mortarul crud inscripția: „Martirii lui Hristos”, iar pe cel din dreapta întâlnim cuvântul „martiri” și numele acestora în următoarea ordine: Zotikos, Attalos, Kamasis, Philippos. Aceste inscripții sunt precedate de crucea monogramată.

Martirizarea sfinților și înmormântarea lor

Indicarea ca loc de pătimire a celor patru martiri ai orașului Noviodunum

se explică prin aceea că ei au fost judecați împreună cu ceilalți frați de suferință de către autoritățile din acest oraș. După ce li s-a aplicat pedeapsa capitală, ei au fost poate luați de către creștini și duși pentru odihna veșnică într-un loc mai ferit, pe care l-au găsit la Niculițel. Este de presupus că la început trupurile lor au fost depuse într-o criptă sau capelă modestă, de unde au fost transumate în bazilica actuală. Aceasta a fost construită de o comunitate în perioada când creștinismul se putea manifesta liber. În capelă se mai aflau moaștele a doi martiri ale căror nume nu se cunosc.

Minunea de la Niculițel

La exact 30 de ani de la data descoperirii lor, în vara anului 2001, a fost organizat un pelerinaj la Niculițel cu raclele celor patru martiri. Pentru o noapte, sfinții se întorceau în locul unde au stat veacuri la rând. Noaptea aceea a fost una de priveghi și rugăciune, pe parcursul căreia călugării de la Cocoș, de la Dervent și de la alte mănăstiri

dobrogene au citit neîntrerupt Psaltirea. Pe la ora 2.00 noaptea, fratele Gelu, de la Mănăstirea Dervent, l-a rugat pe cel care îl schimba la rugăciune să-i facă o fotografie pentru a păstra mai bine amintirea aceluia moment.

Când filmul fotografic a fost dezvoltat, s-a observat o rază de lumină pogorându-se pe lângă călugăr și intrând în cripta unde se aflau depuse cele patru racle cu moaștele martirilor.

Uimit de această minune, fratele Gelu i-a cerut părintelui Tănase Petroniu de la Schitul Prodromu din Sfântul Munte Athos să-i explice cum a apărut această lumină. Răspunsul a fost: „Lumina nu a apărut că ai fost frăția ta acolo, ci ea era și mai înainte și este și acum și a fost prinsă de aparatul de fotografiat în chip minunat, ca o binecuvântare dumnezeiască pentru evlavie și cinstirea Sfinților Mucenici ce se făceau atunci. Lumina care a apărut este Lumina Cerească în cinstea Sfinților mucenici, care s-au reîntors la vechiul lor sălaș”. ❀

COPII ÎNCREDINȚAȚI LUI DUMNEZEU, CALE DE SFINȚIRE PENTRU FAMILIA CREȘTINĂ

Ziua Internațională a Copilului este sărbătorită în România pe data de 1 iunie, dar și în alte aproximativ 50 de state din lume. Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a hotărât în 2009 ca prima duminică din luna iunie să fie dedicată în Patriarhia Română tuturor părinților și copiilor lor, care au parte de o creștere bazată pe credința în Dumnezeu.

Familia creștină se află într-o permanentă întărire a mesajului, prin exemple vii, care vorbește despre dragostea lui Dumnezeu pentru oameni. Părinții și copiii care iau parte în mod activ la Tainele Bisericii au devenit cei mai frumoși promotori ai importanței educației creștine în societatea contemporană. Direcția individualismului și cultivarea independenței greșit înțelese, pe care a luat-o lumea modernă astăzi, mai ales în cultura occidentală, este mai mult decât îngrijorătoare.

Familia și Biserica conlucrează cu școala pentru a oferi copiilor noștri susținerea de care au nevoie pentru dezvoltarea lor completă și îi ajută să crească în libertate, în mod responsabil, păstrându-le demnitatea, ei fiind darul lui Dumnezeu pentru omenire. Orice copil care se naște este, de asemenea, o minune. Tot ce vine în lume spre folosul nostru este un dar de la Dumnezeu și totodată o minune palpabilă, trimisă pentru îndeplinirea unei lucrări care ni se descoperă pe parcurs. Copilul, însă, reprezintă omul de început, deci este un dar și o minune mai mare decât toate.

Omul se naște pentru a cunoaște toate ale lumii și având chemarea smerită de a le depăși, prin învățarea de la alții și apoi învățându-i el pe alții.

El pășește în viață dornic de a afla și a cunoaște cât mai multe, având o curiozitate și pentru ce e greu de observat cu ochiul liber, care este cauza lucrurilor înconjurătoare, încercând apoi să reprodacă la nivel omenesc creația Sa perfectă. Părinții care aduc prunci la viață sunt unelte lucrătoare ale Proniei, sau voinței lui Dumnezeu, care se manifestă asupra tuturor ființelor. Toți copiii vin pe lume cu o menire clară de îmbogățire a umanității. Fiecare dintre ei are o dorință inocentă de a învăța, care îi învrednicește să sporească în drumul spre Împărăția lui Dumnezeu.

Cea mai importantă încredințare în acest sens ne-a fost dată de către

Hristos, atunci când a spus: „Și aduceau la El copii, ca să-Și pună mâinile peste ei, dar ucenicii certau pe cei ce-i aduceau. Iar Iisus, văzând, S-a mâhnit și le-a zis: Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu. Adevărat zic vouă: Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copil nu va intra în ea.” (Marcu 10, 13-15)

Prin această pildă arhicunoscută, Mântuitorul adaugă și porunca dată celor mari, de a nu-i împiedica în calea lor spre Împărăția Cerurilor, ci să le urmeze exemplul inocent și smerit. Dorința lor nativă de cunoaștere îi prefăce astfel pe copii în mici învățători, care nu au cunoscut mândria egoistă și sunt mai deschiși în acest mod să afle lucruri care sunt mai presus de lumea aceasta.

Alături de fiecare se află permanent un înger nevăzut, care îi păzește viața și îl călăuzește pe calea binelui, atunci când este chemat prin rugăciune.

Prin fragmentul de la Matei 18, 10: „Vedeți să nu disprețuiți pe vreunul dintre aceștia mai mici, căci zic vouă: că îngerii lor în Ceruri, pururea văd fața Tatălui Meu, Care este în Ceruri” suntem încredințați de faptul că fiecare om are îngerul lui păzitor. Acesta este un adevărat mijlocitor între Cer și pământ, iar comuniunea dintre îngeri și oameni se împlinește în Biserică, începând cu Sfântul Botez.

Atunci când copiii vor putea repeta

în mod conștient rugăciuni scurte precum: „Doamne, miluiește!”, ei trebuie să fie învățați cum să se roage. În acest mod vor învăța să-I mulțumească Lui Dumnezeu, să facă semnul crucii, arme puternice care le vor fi de mare folos în momentele grele, sau îi vor ajuta să ducă la bun sfârșit orice lucru de folos, zicând: „Doamne-ajută!”.

Copiii care îl au din fragedă pruncie pe Hristos, chiar dacă se vor îndepărta puțin de El din pricina vârstei, sau a unui anturaj vătămător, la un moment dat vor găsi calea de întoarcere. Frica de Dumnezeu și credința care le-au fost puse în inimile lor încă din copilărie nu vor fi uitate și vor aduce rod de pocăință.

Pe lângă îngrijirea de necesitățile lor lumești, trebuie să căutăm și mântuirea copiilor noștri.

Părinții au de împlinit astfel o misiune sfântă, aducându-și copiii la biserică pentru a asculta învățătura credinței ortodoxe și a participa la Sfintele Taine, fiindu-le sădite de mici dragostea de Hristos și urmarea învățăturilor Sale.

După cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur atât de frumos: „Zâmbetul copilului este pentru mamă ca o rugăciune pentru Dumnezeu”. Privind la puritatea copiilor, descoperim cum ar trebui să fie și sufletele noastre, pentru a reuși să intrăm și noi în Împărăția lui Dumnezeu. ❀

Florinela Ivașcă

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 30 MAI - 6 IUNIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 30.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a după Paști (a Samaritencei) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 2.06	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 4.06	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 5.06	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 6.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere) Utrenia, Sfânta Liturghie

UNSPREZECE ANI DE SLUJIRE NEÎNTRERUPTĂ ÎN BISERICA ȘERBAN VODĂ

Azi, 30 mai 2021, se împlinesc doi ani de când părintele Constantin Tomescu a plecat să slujească cu îngerii și sfinții, pomenindu-ne – cu siguranță! – pe noi toți în fața lui Dumnezeu. Fără îndoială a iubit mult preoția, acea misiune pe care a îndeplinit-o târziu, dar cu multă dragoste, dăruire și înțelepciune.

Mulți preoți au slujit în parohia noastră. Pe toți i-am apreciat și le purtăm recunoștința noastră pentru ceea ce ne-au învățat și ne-au povățuit pe drumul credinței. De fiecare ne aducem aminte cu drag. Dacă sunt încă lucrători în această lume, ne rugăm de sănătatea lor. Pentru cei care au ajuns în veșnicie, rememorăm cu bucurie, dar și cu o urmă de regret, momentele în care s-au rugat cu noi și pentru noi.

Poate mai mult ca niciodată, într-un timp în care social ne-am îndepărtat unii de alții, amintirea părintelui Constantin Tomescu este mai vie, căci îl simțeam foarte apropiat de noi. Pe fiecare ne întreba ce mai facem, ne binecuvânta, se ruga pentru noi, niciodată nu era prea ocupat sau prea obosit să răspundă la chemările credincioșilor.

Vlăstar al unei familii de preoți din Hulubești, județul Dâmbovița, părintele Constantin încheia șirul celor 140 de ani de slujire neîntreruptă la Sfântul Altar al preoților din familie. Un neam cu viață curată, în care toți preoții au strălucit prin credință puternică, dăruire, smerenie, sinceritate și slujire neîncetată. Din acest neam Dumnezeu l-a chemat pe părintele Tomescu la slujire preotească.

Părintele Constantin Tomescu era născut pentru a fi preot. Era născut pentru a mângâia suflete. Deși provenea dintr-o familie în care din tată în fiu erau preoți, părintele Constantin Tomescu a ajuns la preoție târziu. Mai întâi a mers la Politehnică, urmând Facultatea de Industrializare a Lemnului din cadrul Institutului Politehnic Brașov (1961-1966). Apoi a lucrat în industria și comerțul de mobilă, iar între anii 1987-1990 a fost director al Direcției de Comerț Exterior și Cooperare Economică Internațională din cadrul Ministerului Industriei Lemnului și al Materialelor de Construcții. În anii '90 va fi manager la Biomari Impex, producție și export che-
restea, București (1990-2000).

Anul 2000 îi schimbă definitiv viața. După ce ajunge într-un pelerinaj la locurile sfinte din Israel, la întoarcerea în țară se hotărăște să urmeze cursurile Facultății de Teologie Ortodoxă, secția Teologie Pastorală, din cadrul Universității București.

În 27.08.2006 a fost hirotonit diacon de către Preasfințitul Părinte Gherasim,

Episcopul Râmnicului. În anul 2006 a fost hirotonit preot la parohia Jiblea, județul Vâlcea, de către Preasfințitul Părinte Gherasim, Episcopul Râmnicului. În anul 2008, pensionar fiind, a fost îmbisericit de către Preafericitul Părinte Patriarh la biserica Șerban Vodă.

Unsprezece ani de slujire neîntreruptă în biserica noastră. Era deosebit de iubit, căutat și chemat cu mult drag de credincioși la casele lor. Avea o familie frumoasă, doamna preoteasă Marinela Tomescu însoțindu-l mereu la biserică, mai ales în duminici și sărbători.

Nu pot încheia fără să vă pun la suflet cuvintele pe care părintele Dinu le spunea acum doi ani, după ce vestea chemării în veșnicie a părintelui Constantin Tomescu căzuse ca un trăsnet peste credincioșii parohiei noastre: „De o vrednicie ieșită din comun, fără concediu și fără odihnă, fără cârtire și păstorind Biserica lui Dumnezeu cu dragoste. Neiubitor de ceartă și de câștig urât, fiind de multe ori slujitor fără plată dar având în suflet o bucurie din care citeai că Dumnezeu îi primește slujirea.

Un adevărat sfânt, nu-i păsa de laude și nici nu se uita după lucruri trecătoare. Avea un singur țel: să-I placă lui Dumnezeu și să nu-L supere cu ceva pe Dumnezeu.

Alături de doamna preoteasă Marilena Tomescu era o familie model pentru comunitatea noastră. A fost iubit și apreciat pentru aleasa cultură, pentru delicatețea de comportament, pentru promptitudinea cu care răspundea la fiecare chemare. Avea o concepție despre viață marcată de gândirea Sfântului Pavel, a Sfinților Apostoli și a Sfinților Părinți.

A fost lângă noi în momentele grele ale zidirii bisericii ca unul din ctitorii fondatori. Până la ultima suflare, fără să se vaite, simțea că flacăra vieții sale pâlpâind se va stinge dar el lucra ca și cum se afla la început de drum. Înainte de despărțire i-am adus aminte că suntem călători pe fața pământului, ca toți părinții noștri, și am simțit atunci că era pregătit pentru marea călătorie. Dumnezeu l-a chemat atunci când l-a socotit gata pentru ceasul marii întâlniri. Cât de bun este Dumnezeu cu cei dreți la inimă! Oare noi vom avea parte de acest sfârșit creștinesc? Dumnezeu să se milostivească și spre noi, ca înainte de a ne întoarce în pământ să ne întoarcem mai întâi la El.”

Vrednică să-i fie pomenirea acestui preot smerit și devotat! ❖

Cuvânt de folos

❖ Să nu judeci pe nimeni, tată. Tare-i păcat să judeci. Vezi pe cineva că a greșit, să-ți fie milă de el: „Doamne, săracu’, uite ce i-a făcut diavolul...” și să nu judeci pe nimeni. Și să-i vezi pe toți deopotrivă, să nu zici că unul e mai bun și altul mai puțin bun. Să nu osândești pe nimeni. Să-i ai pe toți mai buni decât tine. Și nu mai purta grijă de

ce fac alții; ia seama la ce faci frăția ta.

❖ Să cerem de la Dumnezeu, prin rugăciune, frica de Dumnezeu și cugetare la moarte; că frica de Dumnezeu e începutul înțelepciunii, iar frica de moarte și de judecată păzesc de păcate și ne îndeamnă la pocăință. ❖

Ieroschimona Paisie Olaru